



## บทที่ 5

### สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน ” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน
3. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากตัวอย่างประชากรโรงเรียน จำนวน 119 โรงเรียน จาก 24 สหวิทยาเขต จากนั้นเลือกนักเรียน 2 ห้องเรียน จาก 8 ห้องเรียนของห้องเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ของโรงเรียนดังกล่าว ที่มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนสอบปลายภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 วิชาภาษาอังกฤษอ่าน เขียน อ025 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยสุ่มให้ห้องหนึ่งเป็นห้องที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายและอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน แล้วจัดนักเรียนทั้ง 2 ห้องอีกครั้ง ให้เป็นห้องละ 2 กลุ่ม โดยนำคะแนนสอบชุดเดิมของนักเรียนแต่ละห้องเรียนมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย แบ่งนักเรียนแต่ละห้องออกเป็น 2 กลุ่ม ด้วยวิธีจับคู่ (Paired Sample) ได้นักเรียนทั้งหมด 4 กลุ่มๆละ 22 คน และวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนชุดดังกล่าว พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้นักเรียนห้องที่ 1 กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายแบบรายการคำศัพท์ ห้องที่ 1

กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายแบบประโยค นักเรียนห้องที่ 2  
 กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่านแบบบทอ่านธรรมชาติ และ  
 ห้องที่ 2 กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่านแบบบทอ่านที่  
 ชับซ้อน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

1.1 เอกสารเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 6 ฉบับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น  
 แต่ละฉบับมีส่วนประกอบ 2 ส่วน คือ

1.1.1 คำศัพท์ใหม่ที่ต้องการให้นักเรียนเรียนรู้ จำนวน 10 คำ จัดเรียงคำศัพท์  
 เหล่านี้ตามวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ 4 วิธี คือ การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายแบบ  
 รายการคำศัพท์ วิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายแบบประโยค วิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่านแบบ  
 บทอ่านธรรมชาติ และ วิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่านแบบบทอ่านที่ซับซ้อน

1.1.2 แบบฝึกเพื่อทบทวนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีส่วนประกอบ 2  
 ส่วน คือ

1) ใบบางประกอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสร้างใบบาง  
 เพื่อให้ผู้เรียนทบทวนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้เรียน จากเทคนิคการสอนคำศัพท์ โดยวิธี SCANR  
 ของโจเซฟ อาร์ เจนคินส์, บาร์บารา แมทลอค และ ทีโมธี เอ สโลคัม (Joseph R. Jenkins,  
 Barbara Matlock, and Timothy A. Slocum, 1989: 221) ซึ่งประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ  
 ส่วนที่ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ 10 คำ ที่ได้เรียนมา โดยการจับคู่คำศัพท์กับ  
 ความหมายที่ให้มาจำนวน 10 ข้อ การให้ความหมายคำศัพท์ จะไม่ใช่คำซ้ำกับที่ใช้ในเอกสาร  
 เพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายแบบรายการคำศัพท์ และส่วนที่ให้นักเรียนนำ  
 คำศัพท์ 10 คำดังกล่าวมาใช้ โดยแทนที่ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง ซึ่งเป็นแบบฝึกโคลงจำนวน 10 ข้อ

2) แบบเฉลยสำหรับใบบางประกอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั้ง  
 2 ส่วน ผู้วิจัยสร้างแบบเฉลยใบบางส่วนแรก โดยนำความหมายที่ถูกต้องของคำศัพท์เป้าหมาย 10  
 คำ มาเรียงเป็นรายการตามลำดับความหมายที่ถูกต้องของแต่ละรายการ และสร้างแบบเฉลย  
 ใบบางส่วนที่สอง โดยนำคำศัพท์เป้าหมายที่เป็นคำตอบ 10 คำมาเรียงเป็นรายการ ตามลำดับ  
 ช่องว่างที่ปรากฏในแบบฝึก

เอกสารเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ทั้ง 6 ฉบับ ได้ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสม และความถูกต้อง  
 ของภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้และปรับปรุง 2 ครั้ง

1.2 แบบฝึกหัดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษท้ายชั่วโมง จำนวน 6 ฉบับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้ในแต่ละครั้ง ครั้งละ 10 คำ โดยสร้างจากเทคนิคเดียวกันกับที่ใช้สร้างแบบฝึกเพื่อทบทวนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ในส่วนใบงาน แบบฝึกหัดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั้ง 6 ฉบับ ได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของการให้ความหมายคำศัพท์ ประโยค เนื้อหาบทอ่าน จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้และปรับปรุง 2 ครั้ง

## 2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มี 2 ชุด คือ

2.1 แบบสอบวัดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อนำไปใช้ 2 ครั้ง คือ หลังการเรียนรู้คำศัพท์ทั้ง 6 ครั้งเสร็จสิ้นทันที และ หลังการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว 2 สัปดาห์ แบบสอบใช้เทคนิคการสร้างเช่นเดียวกันกับที่ใช้สร้างแบบฝึกเพื่อทบทวนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในส่วนที่เป็นใบงาน และแบบฝึกหัดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ท้ายชั่วโมง แตกต่างกันที่แบบสอบวัดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีจำนวนของคำศัพท์ที่สุ่มจากคำศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนรู้ไปแล้วจำนวน 15 คำ แบบสอบนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของความหมายคำศัพท์ ประโยค และเนื้อหาของบทอ่านแบบซับซ้อน จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้ และปรับปรุง 2 ครั้ง มีค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.86 มีค่าระดับความยากอยู่ระหว่าง 0.26-0.67 และ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.22-0.65

2.2 แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 1 ฉบับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยบทอ่านจำนวน 10 บท และข้อคำถามจำนวน 40 ข้อ เป็นข้อสอบโมดิฟายด์โคลซันชนิดสี่ตัวเลือกจำนวน 6 ข้อ และแบบสอบปรนัยชนิดเลือกตอบมี 4 ตัวเลือก จำนวน 34 ข้อ ในบทอ่านมีคำศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนรู้แล้ว จำนวน 10 คำ และได้้นำคำศัพท์เหล่านั้นมาใช้ในการทดสอบด้วย แบบสอบได้ผ่านการตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา ความเหมาะสมของการใช้ภาษา และความถูกต้องตามลักษณะของการออกข้อสอบที่ดี จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้และปรับปรุง 2 ครั้ง มีค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.86 มีค่าระดับความยากอยู่ระหว่าง 0.31-0.80 และ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.21-0.52

ผู้วิจัยนำเอกสารเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไปให้ตัวอย่างประชากรทั้ง 4 กลุ่มเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยแต่ละกลุ่มใช้เวลาในการเรียนทั้งสิ้น 6 ครั้ง ตามจำนวนเอกสารเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ครั้งละ 1 คาบๆละ 50 นาที ภายในระยะเวลา 3 สัปดาห์ หลังสิ้นสุดการเรียนแต่ละครั้ง ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และหลังสิ้นสุด

การเรียนทั้ง 6 ครั้งแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนครั้งที่ 1 โดยใช้แบบสอบวัดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ภายหลังจากนั้นอีก 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนครั้งที่ 2 โดยใช้แบบสอบชุดเดิม ท้ายสุด ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ด้วยแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์ค่าทางสถิติเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และ ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยนำคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ คะแนนความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ของนักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม มาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ( $\bar{X}$ ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และวิเคราะห์ความแตกต่างด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One -Way Analysis of Variance)

### สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และนักเรียนที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

## อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และนักเรียนที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน มีคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้น ไม่ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่สอดคล้องกับงานวิจัยของ เอ็ม จี แมคคาว และคณะ ( M.G. McKeown and others, 1985: 522-535 ) ที่เปรียบเทียบการอ่านเพื่อความเข้าใจเรื่องราว ระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนคำศัพท์แบบเดิม คือ การให้คำศัพท์พร้อมความหมายหรือคำที่มีความหมายเหมือน และนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีหาความหมายจากบริบท พบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจเรื่องราวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะ ยังมีปัจจัยอื่นที่ไม่ใช่เฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์ที่มีผลต่อคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ซึ่งทำให้เปรียบเทียบได้ยากหากต้องการวัดว่าตัวแปรด้านการเรียนรู้คำศัพท์เพียงตัวแปรเดียวว่ามีผลต่อความเข้าใจในการอ่านอย่างไร อีกประการหนึ่ง ในแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นการวัดการอ่านเพื่อความเข้าใจ 3 ระดับ คือ ระดับตัวอักษร ระดับตีความ และระดับการนำไปใช้ คำศัพท์เป็นเพียงส่วนหนึ่งของความเข้าใจในระดับตัวอักษร และผู้วิจัยนำคำศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนรู้มาใช้สร้างแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเพียง 10 คำ ประกอบกับนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มย่อย มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน จึงอาจมีผลทำให้คะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกันมาก

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั้งจากการตรวจสอบท้ายชั่วโมง และจากการวัดรวมภายหลังการเรียนรู้คำศัพท์ทั้ง 6 ครั้งเสร็จสิ้น สูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้น ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แจน เฮอ ฮัลส์ไทน์ เมียร์ล ฮัลลันดาร์ และ ทีนา ไกรดานัส ( Jan H. Hulstijn, Merel Hollander, and Tine Greidanus, 1996: 327-338 ) ที่เปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์จาก

บทอ่านที่ให้ความหมายคำศัพท์ไว้ที่ด้านข้างบทอ่าน และกลุ่มที่เรียนจากบทอ่านธรรมดา พบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์จากบทอ่านที่ให้ความหมายคำศัพท์ มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากบทอ่านธรรมดา ทั้งนี้ผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเนื่องจาก ประการแรก ในการเรียนรู้คำศัพท์จากรายการความหมายคำศัพท์ นักเรียนมุ่งความสนใจสูงสุดไปยังรายการคำศัพท์และรายการความหมายที่ให้ และนักเรียนใช้เวลาในการเรียนรู้คำศัพท์สั้น บาเทีย โลเฟอร์ และคาเรน ชมุเอลลี (Batia Laufer and Karen Shmueli, 1997: 89-107 ) ได้ชี้ให้เห็นว่า สิ่งที่ทำให้เรียนยิ่งสั้นจะยิ่งอำนวยความสะดวกต่อผู้เรียนให้เรียนรู้ได้เร็วและดียิ่งขึ้น ดังนั้น การเรียนรู้คำศัพท์จากรายการคำศัพท์ซึ่งถือว่าไม่ใช่การเรียนจากปริบท จึงมีการเรียนรู้ได้ดีกว่าคำที่ปรากฏในปริบท ในทำนองเดียวกันริชาร์ด ดับเบิลยู. ชมิทต์ (Richard W. Schmidt, 1990, 129-158) ได้เสนอแนะแนวทางการเรียนรู้ภาษาตามแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทของจิตใต้สำนึก (Consciousness) ที่ว่า หากผู้เรียนต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับระบบเสียง ต้องให้ผู้เรียนสังเกตเกี่ยวกับเสียง ขณะเดียวกัน หากต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ผู้เรียนต้องสังเกตและให้ความสนใจกับคำศัพท์ อีกประการหนึ่ง แม้ว่าในการเลือกบทอ่านแบบบทอ่านธรรมดาและการสร้างบทอ่านที่ซับซ้อน ผู้วิจัยได้คำนึงถึงคำศัพท์แวดล้อมโดยให้เป็นคำศัพท์ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แต่ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์จากบทอ่านธรรมดาและแบบบทอ่านที่ซับซ้อนก็ยังไม่สามารถเดาความหมายของคำศัพท์เป้าหมายได้มาก อาจเป็นเพราะ นักเรียนไม่รู้จักคำศัพท์ที่ปรากฏแวดล้อมคำศัพท์เป้าหมายมากพอ ดังที่ โทมัส ฮัคคินส์ และ เจมส์ โคดี้ ( Thomas Huckin and James Coady, 1999: 189 ) กล่าวว่า “การเดาที่มีประสิทธิภาพ นักเรียนต้องรู้จักคำศัพท์ที่อยู่แวดล้อมบทอ่านเกือบทั้งหมดและมีการตรวจสอบอย่างระมัดระวัง เพราะมีคำศัพท์ลวงอยู่มากมายที่ทำให้นักเรียนหลงทางได้”

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้น ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บาเทีย โลเฟอร์ และ คาเรน ชมุเอลลี ( Batia Laufer and Karen Shmueli , 1997 : 89-107 ) ที่เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ระหว่างกลุ่มที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และ วิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย มีคะแนนความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ปรากฏในบทอ่าน ทั้งนี้ผลการวิจัยในครั้งนี้ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เนื่องจาก เมื่อ

นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการมุ่งความสนใจสูงสุดไปยังสิ่งที่ต้องเรียนรู้ที่สั้นที่สุด คือ รายการความหมายที่ให้จึงทำให้จำคำศัพท์ได้ดีด้วย ( Batia Laufer and Karen Shmueli , 1997 : 89-107; Richard W. Schmidt, 1990, 129-158 ) ในขณะที่นักเรียนกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์จากบทอ่านธรรมดาและแบบบทอ่านที่ซับซ้อน ต้องทำความเข้าใจกับประโยคที่ปรากฏในบทอ่านมากกว่าการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ซึ่งทำให้นักเรียนไม่ได้ให้ความสนใจกับรูปคำศัพท์มากพอที่จะเชื่อมโยงไปยังความหมายเพื่อช่วยสร้างร่องรอย (Trace) ที่จะทำให้จำคำศัพท์ได้ (Peter Prince, 1996: 479-488) จึงอาจเป็นสาเหตุให้นักเรียนกลุ่มนี้มีคะแนนความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษต่ำกว่ากลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย

4. จากผลการวิจัยครั้งนี้มีข้อค้นพบที่น่าสนใจ คือ นักเรียนที่เรียนรู้คำศัพท์จากเอกสารเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์แบบรายการคำศัพท์ มีคะแนนความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ท้ายชั่วโมงสูงกว่านักเรียนที่เรียนรู้คำศัพท์จากเอกสารเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์แบบประโยค แต่เมื่อได้รับการทดสอบความรู้ความเข้าใจคำศัพท์รวมภายหลังการเรียนรู้คำศัพท์ทั้ง 6 ครั้งเสร็จสิ้นแล้วทันที และภายหลังการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว 2 สัปดาห์ นักเรียนที่เรียนรู้คำศัพท์จากเอกสารเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์แบบรายการคำศัพท์ กลับมีคะแนนความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ต่ำกว่านักเรียนที่เรียนรู้คำศัพท์จากเอกสารเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์แบบประโยค ซึ่งแสดงให้เห็นว่าถึงแม้การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายแบบรายการคำศัพท์ จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ได้อย่างรวดเร็ว แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้นักเรียนจำความหมายของคำศัพท์ไว้ได้นาน ทั้งนี้ อาจเนื่องจากนักเรียนทราบดีความหมายของคำศัพท์ได้ง่ายจากการดูรายการความหมายที่ให้มาพร้อมกับคำศัพท์ นักเรียนไม่จำเป็นต้องคิดหาที่มาของความหมายด้วยตนเอง ซึ่งต่างจากนักเรียนในกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์จากตัวอย่างประโยคที่มีลักษณะเป็นข้อความที่มีความหมาย ซึ่งต้องใช้ความคิดในการหาความสัมพันธ์ของข้อความที่ได้รับการเรียบเรียง เพื่อนำไปสู่ความหมายของคำศัพท์ จึงทำให้นักเรียนในกลุ่มนี้มีสิ่งช่วยในการจำมากกว่า จึงอาจเป็นสาเหตุให้จำคำศัพท์ได้มากกว่า นอกจากนี้ผลการวิจัยยังมีข้อค้นพบที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ นักเรียนกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์จากเอกสารเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์แบบบทอ่านที่ซับซ้อน ที่น่าจะมีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์จากเอกสารเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์แบบบทอ่านธรรมดา เนื่องจากได้รับตัวชี้แนะ (Context Clues) ที่ทำให้สามารถเดาความหมายของคำศัพท์ได้มากกว่า กลับมีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ทั้งในท้ายชั่วโมง และความรู้ความเข้าใจรวมภายหลังจากการเรียนรู้คำศัพท์ครบ 6 ครั้ง รวมทั้งความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ต่ำกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนจากบทอ่านธรรมดา ทั้งนี้ที่ผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องจาก นักเรียนมีประสบการณ์ในการหาความหมายของคำศัพท์จากบริบทน้อย ประกอบกับ การที่นักเรียนอาจ

ไม่เคยได้รับการฝึกให้หาความหมายของคำศัพท์จากบริบทอย่างจริงจัง จึงไม่ทราบว่ามีคำหรือวลี  
 แวดล้อมที่เป็นตัวชี้แนะ จึงมองข้ามตัวชี้แนะที่ได้ให้ไว้ในบทอ่านไป ทำให้ไม่สามารถเข้าใจคำศัพท์  
 ได้ อีกประการหนึ่งการที่บทอ่านแบบซับซ้อนมีการเพิ่มตัวชี้แนะเข้าไป ทำให้มีความยาวมากกว่า  
 บทอ่านธรรมดา ซึ่งอาจทำให้นักเรียนรู้สึกท้อ เมื่อเห็นว่าเอกสารของตนเองมีความยาวมากกว่าของ  
 คนอื่น ทำให้ล้าและละเลยว่าส่วนความยาวที่เพิ่มขึ้นมานั้นจะเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจ  
 กับคำศัพท์ได้

## ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย มีความ  
 ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่า  
 นักเรียนกลุ่มที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

### 1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา

1.1 ควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้รับความรู้ และทักษะเกี่ยวกับการจัด  
 กิจกรรมให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายให้มากขึ้น เช่น จัดอบรมครูผู้สอน  
 ภาษาอังกฤษในโรงเรียน หรือเปิดโอกาสให้ครูได้เข้าร่วมการประชุมสัมมนาในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับ  
 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านคำศัพท์

1.2 ควรสนับสนุนงบประมาณในการจัดอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นสำหรับการสอน  
 คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย เช่น พจนานุกรมภาษาเดียว เป็นต้น เพื่อที่ครูจะได้ใช้  
 ประโยชน์ในการทำเอกสารประกอบการเรียนรู้คำศัพท์ ทั้งนี้การทำเอกสารประกอบการเรียนรู้  
 คำศัพท์สำหรับกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายที่เหมาะสม จะต้องใช้  
 พจนานุกรมหลายเล่ม เนื่องจากพจนานุกรมแต่ละเล่มมีความหลากหลายของคำจำกัดความ และ  
 ตัวอย่างประโยคให้ครูได้เลือกใช้ตามความเหมาะสมตามระดับความสามารถของนักเรียน  
 พจนานุกรมภาษาเดียวที่ผู้วิจัยแนะนำ ได้แก่ The Newbury House Dictionary of American  
 English, Cambridge International Dictionary of English , BBC English Dictionary ,  
 Longman Dictionary of Contemporary English , Oxford Advanced Learner's Dictionary  
 of Current English 4<sup>th</sup> edition , และ Collin Cobuild: English Language Dictionary



## 2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ

ครูควรให้ความสนใจในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้นักเรียนมากขึ้น โดยการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์โดยตรง ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายแบบรายการคำศัพท์ และแบบประโยคให้มากขึ้นกว่าการให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน แบบบทอ่านธรรมดาและแบบบทอ่านที่ซับซ้อน ทั้งนี้โดยดึงคำศัพท์ที่ต้องการให้นักเรียนเรียนรู้ มาสอนโดยตรงเพื่อมุ่งความสนใจของนักเรียนไปยังคำศัพท์นั้นๆ และเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ คำศัพท์จากประโยคซึ่งเป็นข้อความที่มีความหมายเพื่อเป็นสิ่งช่วยในการจำที่ดีขึ้น

## 3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่องเดียวกันนี้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับ อุดมศึกษาด้วย

3.2 ควรขยายผลด้วยการนำวิธีการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายและวิธี เน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่านไปทำการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับเวลาและ จำนวนครั้งที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์แต่ละแบบได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

3.3 ควรนำวิธีการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายและวิธีเน้นคำศัพท์ที่ ปรากฏในบทอ่านไปทำการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับความสามารถในการ เรียนรู้คำศัพท์ในระดับที่ 3 คือรู้ความหมายของคำศัพท์อย่างดี ทั้งนี้เพื่อขยายผลต่อจากการวิจัย ครั้งนี้ที่พบว่า การสอนคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายมีผลดีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ในระดับที่ 1 คือ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับคำนั้นมาก่อน ไปสู่ระดับที่ 2 คือ ค้นเคยกับคำศัพท์นั้นเพื่อนำไปใช้ในการทำ ความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านในระดับเริ่มต้น

3.4 ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อหาวิธีการเรียนรู้คำศัพท์วิธีอื่นๆที่เหมาะสมและช่วย พัฒนาความสามารถในด้านคำศัพท์ของนักเรียน